

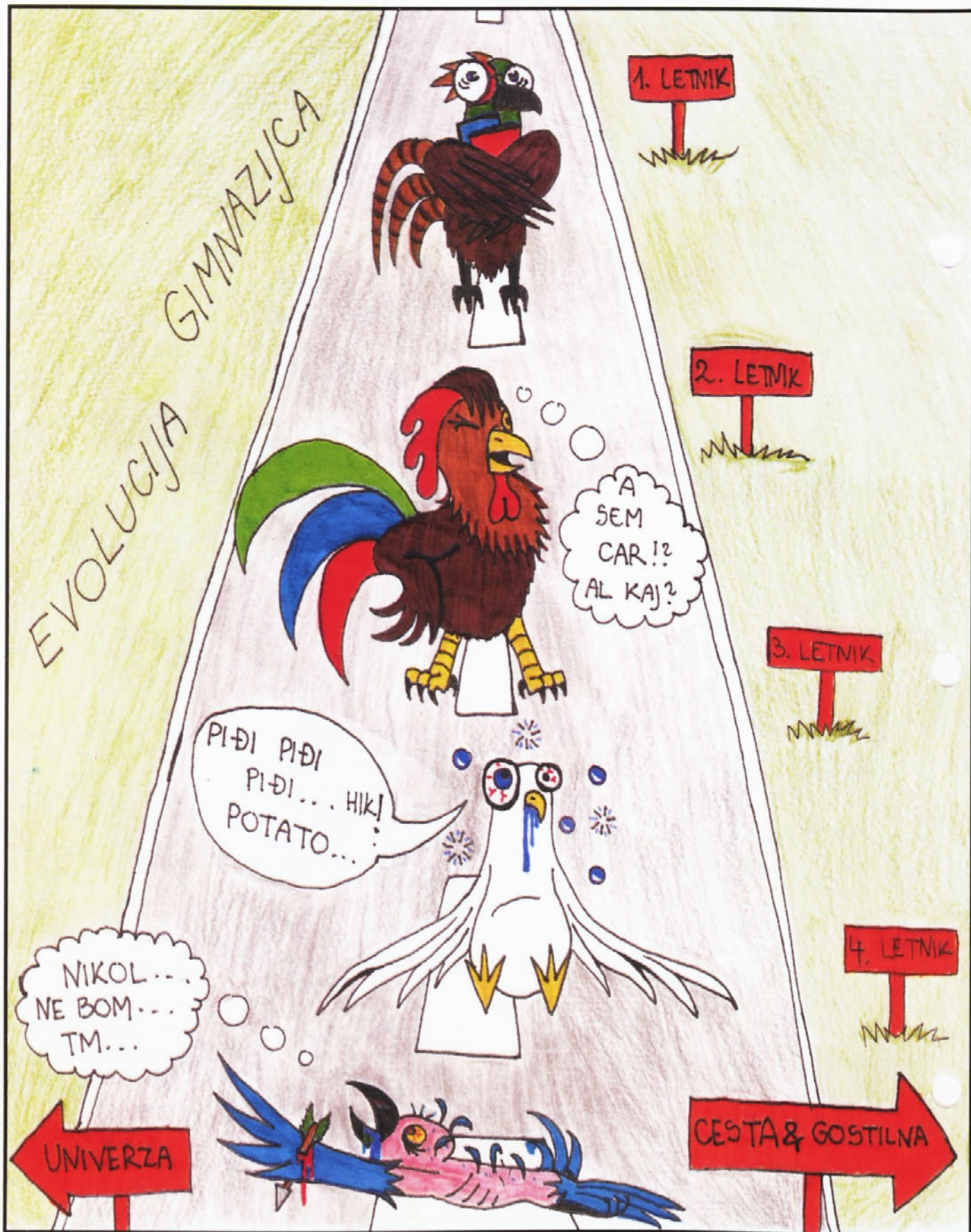
STEZICE

260 let Gimnazije Novo mesto str. 6-11
Novoletni koncert str. 16-21
Danska str. 22-23

FUCK YOU!

januar 2007

Evolution of gymnasiums: Urška Sajko

STEZICE

REVOLUCIJA - EVOLUCIJA

Revolucija. Letos smo se (mafija novih Stezic) odločili za malo drugačen pristop. Stezice smo poskušali približati gimnazijcem in zbrati v glasilu čim več zanimivih člankov ter vsega kar bi lahko zanimalo zaposlenega dijaka. Upoštevali smo tako vaše prispevke, medtem ko smo se tudi sami aktivirali in se podali v lov za zanimivimi prispevki. Potrudili smo se za raznolikost in verjamemo, da lahko novi izdaji vsak posameznik najde kaj užitnega. Upamo, da nam je v naši misiji uspelo in, da boste tudi naslednje Stezice z veseljem prebrali. Do takrat pa posredujte novice o revoluciji naprej.

Vaše uredništvo

Na kratko o dogajanju na šoli.....	4, 5
260 let Gimnazije Novo mesto.....	6-11
Poezija.....	12, 13
Fantóm na s'kretu.....	14, 15
Novoletni koncert.....	16-21
Danska.....	22, 23
Dva recepta.....	24, 25
Anketa o počutju na gimnaziji.....	26-28
Zgodbe.....	29-31
Strip.....	32, 33
Profesorske cvetke.....	34
Kolumna.....	35

STEZICE

Št. 1

Šol. leto 2006/2007

januar

Uredništvo: Metka Božič, Maja Dobelšek, Klavdija Kranjc,
Tjaša Majerle, Anita Novak, Nina Pečar, Karmen Saje,
Urška Sajko, Anita Zore

Mentor: Uroš Lubej

Lektorici: Miriam Hribar, Anita Zore

Oblikovalka: Nina Pečar

Naklada: 300 izvodov

Tisk: Tiskarna Vesel

E-pošta: stezice@gimnm.org

NA KRATKO O DOGAJANJU NA ŠOLI

Okolje gradi mostove

V preteklem šolskem letu je na gimnaziji potekal projekt z naslovom Okolje gradi mostove, v okviru katerega se je odvijala izmenjava z nemško gimnazijo iz Speyerja. Sredi maja se je 15 Novomeščanov za teden dni odpravilo na obisk k Nemcem, ti pa so obisk vrnili v začetku junija. Namen projekta je povezati šole v evropskem dialogu, mladim privzgojiti kritičen odnos do medijev in raziskovati okoljsko problematiko. Tako so v Nemčiji proučevali peronosporo na čebuli, pri nas pa so se posvetili čistilnim napravam. Na koncu so o tem napisali članke, ki so bili objavljeni v različnih časopisih.

Krkine nagrade

Da Gimnazijo Novo mesto obiskujejo tudi navdušeni raziskovalci, so v letošnjem letu dokazali dijaki, ki so za svoje delo prejeli Krkino nagrado: Aleksander Berus, Jaka Kranjc in Jernej Zupančič za raziskovalno nalogo *Raziskovanje naravnega vitamina C in askorbinske kisline*; Marko Kastelic, Simona Legiša in Žiga Piletič za raziskovalno nalogo *Ali pravilno uporabljamo zdravila?* ter Iva Ocvirk, Matej Smolič in Peter Zajc za raziskovalno nalogo *Kemično čiščenje*. Poleg tega so bile letos prvič organizirane tudi e-Krkine nagrade, ki jo je prejel Simon Kovačič za raziskovalno nalogo z naslovom *Prehajanje farmacevtskih oblik skozi gastrointestinalni trakt*.

Nova spletna stran Gimnazije Novo mesto

Naša šola je po dolgem čakanju končno dobila novo spletno stran. Najdete jo na naslovu <http://www2.gimnm.org/gim> Stran je močno prenovljena in na njej najdete mnogo več kot na stari. Zaenkrat je še v razvoju, vendar bo lahko z našo pomočjo kmalu postala zanimiva.

Uvedba evra v atriju

Tudi v prodajalni v atriju so po novem letu uvedli evro. Naši Andreji pravita, da se ni nič bistveno spremenilo. Cene so še vedno približno enake, baje pa se tako dijaki kot profesorji stalno pritožujejo nad množico kovancev. Prodajalki nam sporočata, da prej kot se bomo sprizgnili s tem, bolje bo za nas in njih.

Novoletni bazar 2006

Kot vsako leto smo tudi letos na naši šoli v veselem decembru organizirali dobrodelni božično - novoletni bazar. Tema letošnjega bazara je bila preprečiti nasilje nad ženskami.

Vse se je odvijalo 13. in 14. decembra popoldne, v atriju. Bazarja se je udeležila večina razredov, največ je bilo prvih letnikov. Za prostovoljne prispevke, ki smo jih letos prvič zbirali, smo podarjali novi gimnazijski zbornik, ki je izšel ob 260. obletnici gimnazije.

Na bazarju je sodelovalo 14 razredov in likovni krožek. Zbrali smo okoli 210 tisoč tolarjev, polovica od tega gre v dobrodelne namene, polovica pa gimnaziji.

Nova oprema

Naša šola je tudi dobila nekaj nove opreme. V računalniški učilnici so zamenjani vsi računalniki, stari pa so premeščeni v učilnice, kjer so tudi že pripravljene nosilce za projektorje. Slednji pridejo v kratkem. V učilnicah 106, 107, 108, F1 in F2 so tudi nove daljinsko vodene rolete, ki pri projekciji učilnico dodatno zatemnijo.

Projektni teden 2007

Prvi teden v aprilu se bo prvič izvajal tako imenovani projektni teden za dijake od prvega do tretjega letnika. Vsak letnik bo imel določen svoj tematski sklop, na temo katerega se bi izvajal pouk. Organizirane bodo stalne delavnice in tudi izlet. Dijaki bodo imeli na voljo enodnevni ali dvodnevni izlet, od tega bo dvodnevni najverjetneje nekam v tujino. Organiziran bo tudi ogled filmskih predstav.

Obisk francoske ambasadorke

V petek, 12. januarja 2007 je našo šolo obiskala francoska ambasadorka. Pogovor z ravnateljico Heleno Zalokar in profesoricama za slovenščino Renato Nose in Saško Horvat je potekal o delu na šoli. Predvsem seveda o francoščini. Na šoli naj bi uvedli nekakšno jezikovno diplomu, tako, kot je sedaj pri nemščini. Po koncu uradnega sestanka se je ambasadorka pogovorila še z dijaki, ki se učijo francoščino. Dijaki so ji predstavili šolo še z njihovega vidika in se pogovorili o novih načrtih.

260 let Gimnazije Novo mesto

Gimnazija Novo mesto je ena izmed najstarejših izobraževalnih ustanov z neprekinjenim delovanjem in druga najstarejša gimnazija v Sloveniji.

Na pobudo meščanov jo je leta 1744 ustanovila cesarica Marija Terezija, prvi pa so vodstvo šole prevzeli frančiškani. Pouk se je začel 3. novembra 1746, ki je sprva potekal v zgradbi nasproti samostana (danes Glasbena šola Marjana Kozine).

Ustanovitev gimnazije je bila in je še vedno velikega pomena na različnih področjih, saj je izza klopi te šole prišlo mnogo znanih imen.

Danes šolo obiskuje približno 940 dijakov, ki so razdeljeni v 32 oddelkov (24 splošna, 4 športna, 4 klasična). Prostorska stiska – imamo namreč le 24 učilnic – nas je privedla do tega, da pouk poteka v dveh izmenah. Kljub vsemu je to ena boljših šol v Sloveniji, saj dijaki šole na raznih tekmovanjih dosegajo najvišja mesta, pa tudi maturantje se običajno izkažejo z velikim številom zbranih točk.

Profesorski zbor leta 2006 (foto: Marko Kastelic)

27. in 28. novembra 2006 je v Kulturnem centru Janeza Trdine potekala prireditev v počastitev visokega jubileja naše šole. V sredo in četrtek dopoldne so si predstavo ogledali dijaki gimnazije, proslava v četrtek popoldne pa je bila namenjena širši publiki.

Predstavo so pripravili člani gledališke skupine Goga, ki jo sestavljajo dijaki gimnazije s pomočjo nekaterih profesorjev.

Igra je bila zanimivo zasnovana, najprej so nas popeljali v leto 1744 in potem postopoma naprej, vse do današnjih dni. Za konec pa so nam dovolili pokukati še v prihodnost.

Prireditev je povezoval Luka Bregar, ki se je izkazal tudi v mnogih »manjših« vlogah. Na platnu je bilo skozi celo predstavo prikazanih 9 slik, ki so predstavljale pomembne mejnike v zgodovini šole. Glavni povezovalec programa je pri vsaki sliki navedel nekaj pomembnih dejstev, katere so s krajšimi igrami »podkrepili« še ostali člani skupine Goga, za primerno vzdušje so poskrbeli tudi s primerno izbiro glasbe.

Na koncu, ko smo že izvedeli, kaj se bo na gimnaziji dogajalo čez 50 let, nas je navdušil nastop dijaka, ki je »odrapal« pesem Učiteljski rap profesorja Šupeta.

V četrtek zvečer so na proslavi dodali še nekaj kulturnega programa, predstavili so novo izdan zbornik šole in odprli dopolnjeno zbirko moderne umetnosti, ki je začela nastajati pred šestimi leti.

Komentar: Dobro izpeljana predstava in odzivi gledalcev so več kot zadosten dokaz, da je skupina Goga na pravi poti. Ne smemo pozabiti omeniti nekaterih izjemnih talentov, ki so svoje delo več kot dobro opravili. Pohvale tudi prof. Koroščevi, ki je sestavila celoten program in prof. Šupetu za odlično pesem.

Anita Novak
(foto: Nina Pečar)

"Tretjina, oh, yeah!"

Intervju z Luko Bregarjem

Jesen v letošnjem šolskem letu ni potekala tako kot običajno. Na urniku je bila namreč poleg vseh testov in seminarskih tudi 260. obletnica obstoja naše gimnazije. Temu v čast je prof. Korošec skupaj z učenci 3. in 4. letnika pripravila predstavo, v katero so strnili več kot dve stoletji in pol različnih težav, veselja, prošenj, in upanja. O sami predstavi sem se pogovarjala z **Luko Bregarjem**, enim izmed glavnih akterjev.

Kako so potekale vaje in priprave?

Priprave so se začele približno en mesec pred samo predstavo, potekale pa so tako, da smo se na začetku zbrali glavni igralci, ki smo imeli največ besedila, in nekajkrat preleteli vse skupaj s prof. Koroščevo. Nadaljevali pa smo malo drugače. Glede na to, da smo imeli različne vloge različnih zahtevnosti (Eva je recimo med drugim imela vlogo Marije Terezije), smo organizirali individualne ure, na katerih smo preučevali svoje vloge. Kasneje, ko smo se zbirali na vajah v KC Janeza Trdine, smo te naše vaje dali še v kontekst.

Kakšno pa je bilo vzdušje na vajah?

Bilo je super, ker je uspelo prof. Koroščevi za predstavo zbrati take ljudi, ki ne samo, da se poznamo že od prej, ampak tudi bolj ali manj vedno sodelujemo na vseh šolskih prireditvah, ampak to ne zato, ker

bi bili najboljši, ampak zato, ker smo pač vedno pripravljene pomagati. Večina nas je bila tako ali tako iz 4. letnika, tiste iz 3. letnika pa, če jih prej nismo poznali, pa smo jih tekom predstave dovolj dobro. Moram reči, da je bilo smeha res ogromno, včasih celo preveč, tako da je prof. Koroščeva včasih že skoraj obupala nad nami, ampak ko je bilo treba, smo se pač zresnili in opravili svoje.

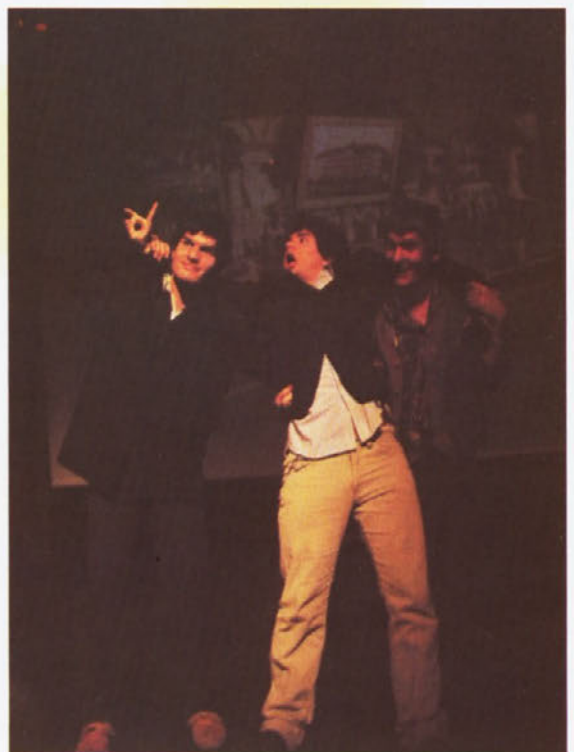
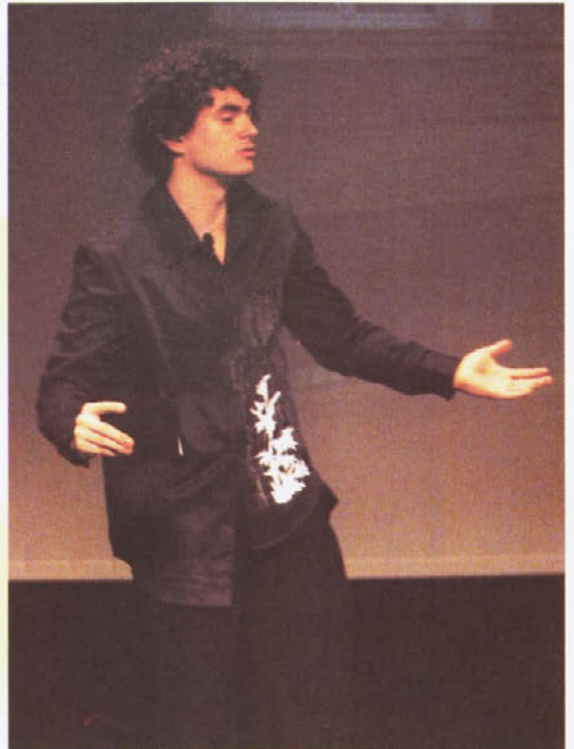
Imaš kak poseben obred preden se odpraviš na oder?

Ne, ampak glede na to da je bila ena izmed vlog, ki sem jih igral tudi vloga Ketteja, ki je bil pač vinjen, so bili vsi sveto prepričani, da sem opit oz. pod vplivom kakšnih drugih opojnih substanc. Pa nisem bil. Res ne. Sploh ni bilo kašnega posebnega običaja, je pa res, da glede na to, da smo se res poznali, da smo drug drugemu vedno zaželeli srečo preden je šel pred publiko in kadar je šlo res na tesno, ker smo se med predstavo precej preoblačili in menjali kuli-se. Spomnim se, ko sem bil spet na vrsti za na oder in se je spet zelo mudilo, mi je začel soigralec Gašper zapenjati srajco. Sicer jo

je zapel narobe, ampak solidarnost je pa še vedno bila.

Kakšno vlogo ste imeli soigralci pri nastajanju programa? Je bilo vaše mnenje upoštevano?

V bistvu nam je prof. Koroščeva že takoj na začetku povedala, da ima sicer tekst, ki je bil prvotno napisan za 255. obletnico gimnazije, vendar ji je vodstvo šole dalo proste roke, kar pomeni, da lahko predstavo priredi, jo aktualizira in tako naprej. Ker pa je sama predvsem želela, da bi bila predstava odraz današnje mladine in današnjih dijakov, nas je že od vsega začetka vzpodbujala, da naj v predstavo vnesemo nas same, torej naša razmišljanja pred kontrolno, naše strahove. V predstavo smo recimo vnesli določene vzklike, ki smo jih dodali sami. Naše ideje so res prišle do izraza, smo pa seveda morali imeti nekoga, da jih je uredil, saj bi drugače nastal popoln kaos. Prof. Koroščeva je glede tega res naredila ogromno in še več.

Kakšen je občutek ko nastopaš?

Občutek je vedno super. Zdi se mi, da smo ljudje glede tega, kar se javnega nastopanja tiče različni. Predvsem v smislu, da je nekatere tega tako strah, da pred publiko preprosto zamrznejo in bi raje šli skočit Bungee jumping, kot, da bi morali kaj povedati pred celo šolo. Po drugi strani pa imamo ljudi, med katere štejem tudi sebe, ki jim ni problem nastopiti pred občinstvom. Trema sicer je, ampak se mi vseeno zdi, da s tem nimam težav. Tudi pri predstavi smo bili večinoma taki, ki se nastopanja ne bojimo.

Kakšni so bili odzivi na predstavo?

Odzivi so bili super. V bistvu sem bil najprej rahlo v dvomih, ker smo sodelujoči predvsem zadnjih 14 dni pred predstavo ogromno manjkali. Ampak odzivi so bili res fenomenalni. Časopisi so objavili zelo pozitivne kritike o predstavi, tako da nam je to vtilo še dodatne samozavesti, da smo skupaj spravili nekaj res odličnega. Moj največji strah pred predstavo je bil, da bo kdo med le-to zaspal. Ne, ker bi bila zamišljena tako slabo, ampak predvsem zaradi ogromno zgodovinskih dejstev, saj je spraviti 260 let zgodovine ene šole v eno uro in pol trajajočo predstavo res težko.

Opazili smo, da se pojavlja na skoraj vseh šolskih prireditvah. Je bila v primerjavi z ostalimi to zate lahko ali težka predstava?

Kar se tega tiče, so različni tipi nastopanja. Lahko se zgodi, da moraš preprosto nekaj povedati, lahko pa dobiš scenarij za predstavo, za katerega od tebe pričakujejo, da se ga boš naučil na pamet. Mene je bilo tega že od vsega začetka strah, ker nisem ravno tip človeka, ki bi se učil na pamet. In tega besedila je bilo res ogromno. Hvala bogu nismo pozabili nič tako pomembnega, česar ne bi mogli popraviti z improviziranjem. Hotel sem povedati, da je bila ta predstava res nekaj posebnega, saj smo recimo v štirih letih šolanja v prvem letniku igrali Alamuta, potem pa dve leti predstavo za kulturni praznik – Aktualizacijo Prešerna. Ta predstava je bila nekaj posebnega,

saj sem poleg povezovanja različnih zgodovinskih obdobij, igral tudi par manjših vlog, kot je recimo vloga Ketteja, ki je mi je bila v bistvu izziv. Težko je igrati pijanega človeka, če sam nisi pod vplivom opojnih substanc. Zato mi je bila ta predstava res en izziv, prav tako pa tudi mojim soigralcem. Eva je imela recimo vlogo Marije Terezije, katere slog je res izjemno težko oponašati in interpretirati.

Ali kdaj opazuješ izraze na obrazih svoje publike? Jih je mogoče popolnoma odmisli, ko igraš?

Zdi se mi, da glavni cilj, ko igraš, ni, da bi igral zase, ampak da se skoncentriraš na obraze svojih soigralcev, saj če ti igraš, je tvoja realnost v bistvu oder in ne tisto, kar je pred njim. Opazovati moraš soigralčeve odzive, da znaš nato primerno odreagirati in primerno prirediti svoje obnašanje za naprej. Publika sicer veš, da je, ampak jo moraš spoštovati, namesto, da bi jo odmisli in ignoriral.

Kako si kot gimnazijec sam občutil obletnico?

Po pravici povedano, na začetku leta ni bilo o tem še nič govora, potem pa v oktobru kar naenkrat ideja, da moramo letos za 260 – letnico narediti nekaj res posebnega. Drugače pa se mi zdi, da smo na gimnaziji praznovali obletnico lepo, kar se tiče predstave, pa tudi drugih dejavnosti, ki so bile organizirane v popoldanskem času in namenjene predvsem zunanjim obiskovalcem. Lahko rečem, da smo res vsi začutili pravi duh vsega in da je 260 let res nekaj velikega.

Karmen Saje

(Foto: Nina Pečar)

Intervju z ravnateljico Heleno Zalokar

Gospa Helena Zalokar na gimnaziji Novo mesto opravlja delo ravnateljice že 13 leto. Kot sama pravi, je bila na mesto ravnateljice postavljena skoraj čez noč, seveda že z velikim znanjem in izkušnjami, saj je prej delala kot pomočnica ravnatelja.

Profesorica po srcu in duši še vedno poučuje sociologijo, saj ji je poučevanje že od nekdaj velika strast. Intervju mi je bil v veliko veselje, saj se je iz preprostih vprašanj razvil prijeten pogovor.

Kako Ste sploh prišli do dela ravnateljice?

Na gimnaziji Novo mesto delam že malo več kot 30 let. Že kmalu na začetku sem bila skoraj čez noč postavljena na mesto pomočnice ravnateljice, kar je kasneje pripeljalo do tega, da sem kandidirala za mesto ravnateljice. V začetku sploh ni bila moja želja postati ravnateljica, saj sem učiteljica po duši in srcu. Vendar ko je prišel čas za novega ravnatelja, sem na velika prigovarjanja ostalih profesorjev le kandidirala, saj sem imela že veliko znanja in izkušenj. Tako sedaj opravljam delo ravnateljice že 13 leto, to je že 3 mandat. Za naslednjega nisem prepričana, da bom še kandidirala, a nikoli se ne ve kaj bo.

Kaj posebnega se je v času Vašega delovanja spremenilo?

Kar veliko stvari. Zamenjalo se je okoli 5 reform, ukinila se je pedagoška gimnazija, ki je bila od splošne čisto ločena smer, veliko so se in se še vedno spreminjajo učni načrti in podobno. Največja sprememba, ki jo opažam, pa je spreminjanje odnosov. Ko sem začela poučevati, so bili odnosi tako med profesorji, kot med profesorji in dijaki dosti bolj zaprti. Ni bilo pogovora o drugih stvareh, o samem delu poučevanja, kot o učenju med dijaki, kako bi delo izboljšali in podobno. Vzporedno s tem pa se mi zdi, da je tudi sam učni sistem postal bolj odprt, prilagojen, v smislu, da je več odnosov med profesorjem in dijakom.

Velika sprememba pa je tudi ta, da se moramo zadnje čase vse bolj ukvarjati z varovanjem pravic dijakov. Vse lepo in prav, vendar mislim, da se dijaki kljub temu premalo zavedajo svojih dolžnosti. Mislim, da smo na dobri poti demokratične šole, z dobrimi medsebojnimi odnosi.

Opažam tudi, da se je zelo pozitivno spremenilo razumevanje profesorjev, do različnih izven šolskih aktivnosti dijakov. Včasih smo poudarjali, da je šola tista, ki je na prvem mestu, danes pa menimo, da je za uspešnega dijaka predvsem pomembno, da se ukvarja z različnimi aktivnostmi, ki prinašajo vsesplošno znanje.

Kako bi ocenili pomen gimnazije po 260 letih njenega delovanja tu v Novem mestu?

Če samo pogledamo v zbornik kdo vse je obiskoval novomeško gimnazijo opazimo, da se je tu šolalo veliko znanih ljudi doma in v svetu. Med drugim so se v samem začetku tu šolali dijaki, ki so jih sem poslali ljubljanski Jezuiti. Zelo pomembno se mi zdi, da so bila vrata šole odprta tudi revnejšim otrokom, da so se lahko izobraževali, medtem ko so na veliko drugih šolah šolali samo bogate meščane.

Mislim, da ni institucije, ne samo v Sloveniji, tudi drugod po Evropi, kjer ne bi imeli novomeškega gimnazijca, pa naj bo to katerokoli področje. Zato mislim, pa čeprav mnogi menijo, da smo še vedno prezahtevni, da naša gimnazija, ki je v osnovi splošna, odpira vrata in možnosti naprej na vsa področja. Mislim, da se dijaki danes tu lahko najdejo, kljub vsem težavam na katere naletijo in da so nekoč lahko ponosni, da so bili del gimnazije Novo mesto.

Kako Ste zadovoljni z uspehom naših dijakov, profesorjev?

Zadovoljna sem, seveda. Vendar pa je vedno lahko še boljše. Če pogledamo naokrog, pa ni važno na katerem področju, povsod najdemo kakšnega bivšega gimnazijca, kakšno znano ime. Seveda pa je sam uspeh težko oceniti. Šola mora zagotoviti maksimalne možnosti za tiste, ki zmorejo največ, tisti zlati sredini, ukvarjati pa se mora tudi s tistimi, ki naletijo na težave in jim ne gre najbolje. Vsak dijak je dragocen in če naleti na težave, ga ne moremo zapustiti, pač pa se z njim boriti. Kar nekaj takih bivših dijakov je bilo, ki so vseskozi imeli težave, pa so danes doktorji znanosti in na zelo visokih položajih. Poti do ciljev so različne. Če ti uspe priti na cilj po avtocesti, je to odlično. Lahko pa se vmes tudi ustaviš, celo večkrat, a če ti uspe priti na cilj, si zmagal.

Veliko dijakov, predvsem pa staršev se še vedno sprašuje, zakaj že 2 leto pouk poteka tudi popoldne. Nam lahko predstavite vzroke?

Dejstvo je, da imamo 33 oddelkov in 24 učilnic. To je na žalost kruta realnost, za katero je bila to še najugodnejša rešitev. Poskušali smo sicer z več kombinacijami, in sicer da bi uvedli turnuse. To pomeni, da bi imeli npr. 1. in 2. letniki en teden popoldne, drug teden dopoldne, s tem da bi se pouk začel ob dveh in trajal do devetih. Zato se nam je zdela najugodnejša rešitev s popoldanskim poukom na tak način, kot ga ima Šolski center Novo mesto. Tudi urniki so prilagojeni tako, da je popoldne čim manj pouka, s tem da so ostali dnevi malo bolj polni.

Večina šol ima organizirano toplo malico. Zakaj tudi na naši gimnaziji dijaki nimamo te možnosti, glede na to, da je topla malica nekoč že bila organizirana?

Tu zopet nastopi problem prostora, ki pa še zdaleč ni edini. Če bi hoteli imeti svojo kuhinjo, bi morali imeti toliko obiska kosila, da bi denarno pokrili plačo kuharic, kar pa ni mogoče. Poskušali smo tudi z izmenjavo z OŠ Center, in sicer da bi toplo malico dovažali k nam. Pa za to ni bilo interesa.

Kakšni so načrti za prihodnost, kakšne so Vaše želje?

Če bo šlo vse po načrtih, bomo v letu 2008 pričeli s prenovo. Mislim, da se bo čez približno dve leti vpis na gimnazijo zmanjšal, ker je vse manj otrok in bomo lahko spet uvedli samo dopoldanski pouk.

Moje želje pa so, da bi šola končno začela delati v miru. S tem mislim, da se zakoni ne bi ves čas spreminjali in da bi se uvedlo zunanje ocenjevanje, torej da bi bili testi za vse šole enaki. Želim si, da ob prenovi dobimo več avtonomije, svobode pri oblikovanju šolskega programa, novo, moderno tehnologijo, ki bi bolj prišla v rabo. Predvsem si želim, da bi šola sodelovala pri več projektih, predvsem pri

navezovanju stikov s tujino, pri EU projektih, ki dajo dijakom veliko novega znanja. Želim si, da bi gimnazija postala odprta, demokratična šola, v kateri bi bilo čim manj prisile in veliko veselja do dela.

Hvala za vaš čas in veliko uspehov še naprej.

Anita Zore

(Foto: Marko Kastelic,
Nina Pečar)

Mrtev pes

Pod staro železnico
je mrtev pes.

Balada o modernem srcu

Za zdrave zobe z okusom hruške
Za lepo plešo in čvrste sijoče lase
Popolnoma naravno in brez aditivov
Za vitko postavo
Za noč polno spanca
Za do desetkrat več prostora
Za lep trebuh
Za svež zadah
Za še večji užitek
Za čiste odtoke, za življenje brez vodnega kamna

Za življenje brez madežev
Za življenje polno

ljubezni

ljubezni

ljubezni

Sporočila polna

Baterija prazna

Srce pa suho, mehkužno

Prožno tudi potem, ko ga prevozimo z
valjarjem

kot kak Dormeo.

Mitja Drab

Nihče ne ve, kako dolgo že leži
tam

(krik mi zbudi vijolice)

Na njegovih kislih beločnicah
cveti rosa

Iz njegovih raztrganih jeter

sili dan.

Pod staro železnico
je mrtev pes

Mitja Drab

SREČA

Sreča,
današnji dan je poln adrenalina,
ljudje zmedeni tekajo po cestah.

Sreča,
spočijem si oči na nasmehu,
sama postanem nasmeh.

Sreča,
ujela bi današnji dan v steklenico
in pila iz nje ob žalostnih dneih.

Sreča,
sonce mi je pomežiknilo,
ko je počivalo na oblaku.

Sreča,
smejim se na vsa usta,
pojem na ves glas.

Naj ostane ta dan še za trenutek!

Kaja Humek

Iz 209

Skrit za meglo
tih in mogočen
senca, odmev,
nikdar netočen.

Ti govori,
ko si tiho,
ko vpiješ
poslušaj,
oče je, mati,
pomagati poskuša.

Ponos in zaupanje,
v topel objem,
pade, ki upanje
zbledelo je v njem

V soncu se kopa,
tih in mogočen
barva, napoj,
razlit, ne natočen.

Stopi, zaupaj,
sprejmi in daj,
ponos eden drugemu,
prav tako raj.

Jurij Smrke

SVETOBOLJE

Pišem...
Ker tišina preveč boli.
Iščem...
Pred resnico si zatiskam oči.

In vse je le odmev.
Obratno sliko kaže ogledalo.
Nisi žalosten in ne vesel.
Nekje vmes življenje je obstalo.

In spet se iščem-
prav zato, ker najti se ne morem...
In znova pišem-
ker resnice ne premorem...

Karmen Jordan

Fantóm na s'kretu

Dragi dijaki in dijakinje!

Največji problem zadnje čase je

*primanjkovalje WC papirja. Le-ta
ponavadi izgine že po 3. šolski uri!*

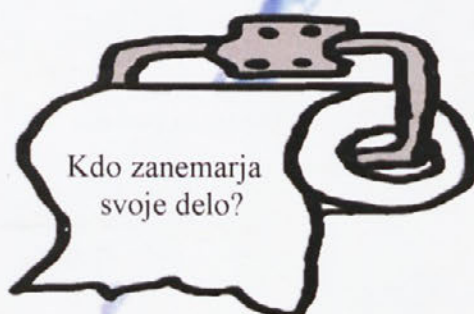
Zagotovo
ste
opazili!

Kje se skriva vzrok za to ???

Kdo je krivec ???

Vemo, da
tudi vi
veste!

Pojavljajo se različna vprašanja...

KER NAS ZELO ZANIMA KDO ALI KAJ JE KRIV, BI RADI IZVEDELI TUDI VAŠE MNENJE. KAJ MISLITE O SKRIVNOSTNEM IZGINJANJU WC PAPIRJA PO 3. ŠOLSKI URI? KDO JE ZA TO ODGOVOREN? SVOJE MISLI (ZAŽELJENE PESMICE, ZGODBE ALI ANEKDOTE) ODDAJTE NA SPLETNI NASLOV:

stezice@gimnm.org

ODGOVORE BOMO OBJAVILI V NASLEDNJI ŠTEVILKI STEZICE!

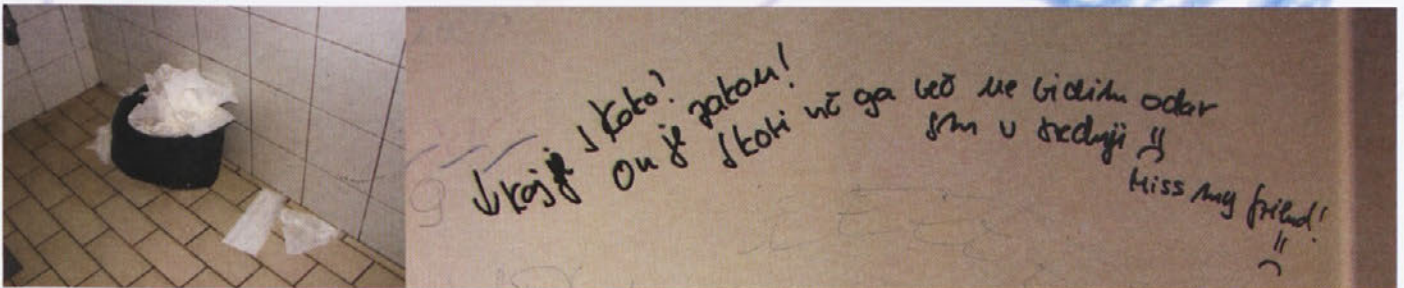
Seveda se tukaj stalno porajajo tudi vprašanja glede higiene na straniščih. Dijaki množično ugotavljamo, da v le-teh neznansko smrdi. Včasih tudi izven tako imenovanih sanitarij. Prav lahko se zgodi, da si boste med dežurstvom na spodnjem hodniku pri vходу v šolo dobesedno zaželeli plinske maske. Zakaj je tako? Kaj bi lahko kdo naredil glede tega? In čisto mimogrede; kaj vruga si naj misli naključni obiskovalec, ki nič hudega sluteč zaide v našo ubogo smrdečo stavbo? Da smo javno smetišče, ki se je zaradi obilice humorja pač preimenovalo v »gimnazij«?

Pa poskusimo problem rešiti.... Začnimo kar pri pokvarjenih »odtočitvi« namenjenim napravam. Takole izgleda v moškem stranišču v drugem nadstropju:

(Tretji bojda celo dela :p)

Izseki iz stranišč

Kje smo ostali? Aha... Smrad..... Ko smo bili že ravno tako nesramni, da smo slikali moški WC, smo si privoščili še profesorskega. Začuda nas tam ni že ob vходу pozdravil znani smrad. Le zakaj? Šli smo še dlje.

OPA! Kaj pa je to? A morda osvežilec zraka? In zakaj tega ni pri nas? Saj vemo, da profesorji nočejo smrdeti, ko pridejo v razred, ampak pošteno rečeno..... Mi tudi ne, ;)

Eh, ja. Ugotovitev je bila preprosta. »We are being mistreated«. (Pa naj kdo to prevede v slovenščino, ker jaz nekako ne najdem ničesar ustreznega našim občutkom v maternem jeziku. :p)

In dragi profesorji, ne nas linčat zaradi tega članka. Mi hočemo samo dvigniti ugled naši prelepi šoli ;)

Klavdija Kranjc, Nina Pečar
(Foto: Nina Pečar, Deni Šuštaršič)

Novoletni koncert

Zadnji šolski dan v letu 2006 je bil na gimnaziji popestren s tradicionalnim novoletnim koncertom. Predstavile so se nam tri glasbene skupine, break dance skupina, potekale pa so tudi karaoke, katerih se je udeležilo pet pevk in skupina »Turbo fantje«. Letos je koncert otvorila break-dance skupina **Under Cover** iz Ljubljane, s približno 10 minutnim nastopom, za njimi pa so letos že drugič nastopili **BHC**. V približno 45 minutnem nastopu so predstavili večinoma avtorsko delo in zaključili s priredbo skupine Red Hot Chili Peppers, Dani California.

Po nastopu prve glasbene skupine so se pričele karaoke.

Z glasbenimi nastopi je nadaljevala skupina **Liquif**. Pet članska zasedba se je v glavnem posvetila priredbam ameriške metal skupine Rage Against The Machine. Na koncu so zai-grali še tudi vse tri dele zloglasnega Another Brick in the Wall. Sicer, na žalost nekaterih oboževalcev starega progresivnega rocka ni bila priredba originalnih izvajalcev, Pink Floydov, ampak skupine Korn. Vendar sta bila verza »We don't need no education« in »Hey, teacher, leave us kids alone!« kot nalašč za šolski koncert.

Nadaljevale so se karaoke.

Končno je na oder prišla glavna skupina **Mama Manka in Rock Otočec fantje**. V glavnem so preigravali stare uspešni-

ce novomeškega rocka. Vrhunec nastopa sta bili pesmi »Raj je Raj na Rock Otočcu« in legendarni »Grem Domov v Novo mesto«, najbolj znana uspešnica nekdanje novomeške rock skupine Rudolfovo.

Nastopile so še preostali pevke, nato smo izvedeli še rezultate komisije za najboljši nastop na karaokah.

Končen rezultat je bil dober. Publika je bila z letošnjim koncertom v glavnem zadovoljna. Čeprav jih je večina navdušeno ploskala, bi si nekateri mogoče raje želeli glasbe z večjim poudarkom na improvizaciji in nekoliko bolj čist zvok.

POGOVOR S PEVCEM SKUPINE LIQUF, FRENKOM:

Koliko časa že delujete?

Približno 1 leto.

Zakaj ste se odločili igrati na letošnjem gimnazijskem koncertu?

Sam sem tu že od 1. letnika, gimnazijski koncerti so mi bili od nekdaj všeč. Lani smo imeli še premalo izkušenj, letos smo se odločili poizkusiti.

Kdo so vaši največji vzorniki v glasbi? Kaj največ preigravate?

Vsi člani zasedbe smo veliki oboževalci skupine Red Hot Chili Peppers, vendar je njihovo glasbo težko igrati. Tako smo se bolj posvetili priredbam skupine Rage Against The Machin. Another Brick in the Wall je sicer od Pink Floydov, ampak igrali smo priredbo od Kornov, kar dokazuje da nam ustreza igrati bolj metalno glasbo.

Deluje kdo še v kakšni drugi zasedbi?

Ne, v bistvu ne.

Kako komentirate celoten koncert, organizacijo, ozvočenje itd. ?

Ozvočenje je v redu, celotna organizacija je v redu. Vsaka jim čast. Vse probleme ki smo jih imeli smo takoj rešili. Ja, nasplošno smo zelo zadovoljni z organizacijo.

Metka Božič

(Foto: Jaka Kranjc, Nina Pečar)

Izjave nekaterih udeležencev karaok pred nastopom

Sanja Štampfelj: »Na karaoke sem se prijavila, ker zelo rada pojem predvsem pa hočem pokazati, kaj znam. Imam nekaj treme, ampak mislim, da bo kar fajn.

Tjaša Zirkelbach, branilka prvega mesta: »Prijavila sem se zaradi še ene izkušnje več in zabave. Letos je veliko ljudi, kar se mi zdi super. Treme na srečo nimam več; sicer nisem prepričana kako bom pela, najbolj pomembno je, da se vsi zabavamo.«

Tina Ribič: »Prijavila sem se zaradi zabave. Imam nekaj treme, ampak se mi zdi lepo, ker tako navdušeno ploskajo. Pela pa bom, kot sem že povedala, zaradi veselja.«

Vsi nastopajoči so se dobro odrezali in popestrili odmore med nastopi skupin, kljub temu, da je ozvočenje nekajkrat ponagajalo. Zmagovalca je izbralo občinstvo s ploskanjem, malo jim je pomagala tudi organizatorica **Lidija Zupančič**.

Prvo mesto so si tako prislužili **Polka fantje**, drugo nagrado je domov odnesla **Sanja Štampfelj**, na stopničko s številko tri je stopila **Tina Ribič**.

Občinstvo je

bilo s karaokami zadovoljno, udeleženci, ki so zasedli prva 3 mesta še bolj, ostali pa verjetno malo manj. Bo pa naslednje leto bolj.

UNDER COVER se na kratko predstavijo:

Miha: » Prihajamo iz Ljubljane. Kot plesna skupina delujemo približno 3 leta. Vsi smo se s plesom srečali že nekaj let prej, ker pa nismo enake starosti so te številke različne. Jaz na primer treniram že 8 let.

Nastopamo po celi Sloveniji in Evropi, trenutno imamo akcijo dobredelnih nastopov za otroke z gibalnimi ovirami. Zdi se mi, da so naši nastopi kar dobro obiskani, sploh v Ljubljani in v okolici, kjer nas že dobro poznajo.

V stik z vaši gimnazijo smo prišlo prek organizatorja, ki nas je verjetno povabil, ker smo se mu zdeli »fajn«. Sicer pa se mi zdi vaša gimnazija zelo v redu, prve vrste gledalcev ob našem nastopu so se mi zdele fenomenalne, zadaj pa so bili bolj zadržani... Najbrž zato, ker nas tukaj ne poznate preveč dobro.« Na vprašanje kaj jim pomeni ples, so odgovorili, da jim je to hobi, ampak tako zelo poseben, da ga ne bi zamenjali z ničemer na svetu.

Če vas zanima še kaj v zvezi s člani te skupine ali njihovimi nastopi, se lahko z vprašanji obrnete na marko.miha@gmail.com.

INTERVJU

Anita Novak

- Kdo ste?

- Mi smo skupina Under cover, prihajamo iz Ljubljane. Smo štirje člani, imamo nicknajme: Cofko, M&M, R&B in Žura. Delujemo že dosti

časa, nastopamo povsod po Sloveniji.

- Koliko časa?

- Različno. Od 4 do 8 let.

- Ste vsi iz Slovenije?

- Ja. Iz Ljubljane.

- Imate tudi kakšno plesno šolo?

- Ja imamo. Vsak tudi uči. V Kranju, Medvodah, Domžalah in Ljubljani. Sodelujemo tudi pri dobredelnem projektu za otroke z gibalnimi ovirami. Trenutno delamo tudi na nekem velikem projektu, ki

še ne deluje v Sloveniji, sej želimo pomagati tudi v svetu, a naj zaenkrat ostane še skrivnost.

- Sporočilo za gimnazijce?

- Učite se!

Maja Dobelšek

(foto: Jaka Kranjc, Nina Pečar)

O organizatorki Lidiji Zupančič:

Kako si prišla do mesta organizatorke?

Novoletni koncert je samostojni projekt Dijaške organizacije, katere sem predsednica. Tako sem imela že takoj večjo vlogo pri organizaciji. Že lani sem sodelovala pri koncertu, tako da sem imela dovolj izkušenj, da sem prevzela celoten projekt. Moja naloga je bila, da so vse stvari tekle po načrtu. Letos sem imela poleg sebe zelo dobro ekipo, tako da to ni bilo težko, ker so izpolnili vse naloge, ki sem jim jih zadala. Naloga mi je zelo všeč. Organiziranje raznih koncertov, kulturnih dogodkov me zelo zanima. Tako si tudi prizadevam, da bi se letos na Gimnaziji čim več dogajalo. Organizacija še zdaleč ni enostavna. Če pa kdo ne verjame, pa naj poizkusi. Gre za zelo resno stvar, za katero stoji dva meseca trdega dela.

Priprave na koncert:

Kdo sodeluje pri pripravah?

Ker je to projekt Dijaške organizacije sodelujejo le gimnazijski dijaki. Na začetku je imela glavno vlogo le DOG, kasneje pa smo sklicali setanek za vse dijake, ki so imeli željo sodelovati. Letos se jih je prijavilo okoli 40. Največ jih je bilo iz 3. in 4. letnikov, ki zadevo že dobro poznajo.

Kako ste se sploh lotili priprav?

S pripravami smo začeli že oktobra, ampak decembra smo začeli bolj intenzivno delati. Najprej je bila le stvar pogovora na sestankih DOG-a, kjer smo odobrili kako, kdaj in kje bo koncert. Glede programa smo se dogovorili, da razpišemo razpis, na katerega se lahko prijavijo vse glasbene skupine, kjer je vsaj eden član skupine sedanjí ali bivši dijak Gimnazije. Kasneje smo izvedli anketo po razredih za glavno skupino, ki ste jo dijaki izbrali sami, in sicer Mamo Manko z Rock Otočec fanti. Poskrbeli smo tudi za tehniko katero smo postavili v zadnjem dnevu. Najtežje je narediti finančno bilanco oz. narediti koncert brez izgube, se pravi določiti karto in s tem pokriti vse stroške koncerta. Ponavadi je najtežji del sestaviti ekipo, kar pa letos ni bila težava.

Kot organizatorka torej skrbiš, da vse poteka po načrtu ter da je koncert dobro izpeljan. Kdo pa poskrbi, da je po koncertu vse pospravljeno?

Tisti, ki smo pripravili koncert smo na koncu tudi vse pospravili. Pospravljanje je bil najmanjši problem, zaradi letošnjega velikega števila dijakov. Celo zadevo smo pospravili v dobrih treh urah, kar je zelo hitro, kajti potrebno je bilo odpeljati oder na Grad Grm ter tepihe na OŠ Šentjernej.

Mnogi menijo, da je izbor glasbe preveč enoličen. Kdo stoji za tem?

Dijaška organizacija. Na razpis se prijavijo skupine, nato komisija izbere dve najboljši (letos smo se dogovorili, da nastopita samo dve neouveljavljene skupini). Glavno skupino pa dijaki izberejo sami. Program se mi ne zdi enoličen in opravi taka so mnenja soorganizatorjev.

Se ti zdi prostor, ki je na voljo ustrezen za izvedbo takega koncerta?

Ne ravno. Seveda bi bilo bolje, če bi obstajal večji prostor. Ampak je telovadnica kljub temu, najboljši prostor na Gimnaziji za izvedbo koncerta.

Kako bi sama ocenila letošnji koncert?

Ocenila bi ga kot najboljšega do sedaj. Gimnazija ne nameni sredstev za organizacijo koncerta, saj se vsi odhodki pokrijejo s prodajo kart. Letos smo zelo dodelali program. Za 450 SIT za vstopnico smo pripeljali eno izmed najbolj priljubljenih skupin v Novem mestu ter ene izmed najuspešnejših Break-dance plesalcev v Sloveniji. Poleg tega je bilo veliko pohval od dijakov iz vseh letnikov, kot tudi od profesorjev. Sama bi rekla, da je bilo število udeležencev enako kot lani, čeprav pravijo dijaki, ki so bili tam, da je bil letos koncert bolj obiskan.

Mišliš, da je novoletni koncert pomemben za našo gimnazijo?

Ja, ker to je dogodek, na katerem se dijaki povezujejo med seboj, se bolje spoznajo in tudi pokažejo kaj znajo (karaoke). Še naprej je potrebo delati razne projekte, ker je na Gimnaziji je trenutno ogromno potencialnih dijakov polnih novih idej.

Anita Zorc

ANKETA z novoletnega koncerta na gimnaziji Novo mesto

Anketno vprašanje: Kako bi ocenili novoletni koncert na gimnaziji Novo mesto?

Blanka Stariha, 3.c

Najbolj mi je všeč, da imamo pouka prost dan, drugače pa so najbolj zanimive karaoke.

Megi Sotlar, 4.a

Koncert mi je sicer všeč, ni pa mi všeč izbor glasbe. Lahko bi izbrali več žanrov, ne samo rock.

Katja Krušec, 3.c

Koncert se mi zdi v redu, zaradi druženja s sošolci in ostalimi. Bi mi bilo pa še bolj všeč, če bi nastopale kakšne bolj znane glasbene skupine.

Nataša Pavlič, 4.f

Zelo mi je všeč. To je dobra popestritev ob koncu leta, da šolo občutimo na malo drugačen način. Tudi izbor glasbe mi je všeč.

Špela Kržič, 3.š

Ja, koncert je zelo dober, skupine se mi zdijo odlične...

Helena Rangus, 3.c

Mislím, da ni poskrbljeno za vse glasbene okuse, ker se vedno vrti rock, pa enim ni všeč...

Aljoša Turk, 3.š

Koncert je dober, samo kakšna boljša skupina bi lahko igrala.

Prof. Krešimir Tomas

Dober je.

Anita Zore

(Foto Jaka Kranjc, Nina Pečar)

Zahvala organizatorke

Hvala vsem ki ste pomagali na koncertu, brez vas tega koncerta ne bi bilo. Hvala.

Peter Bukovec, Rok Lukšič, Dino Florjančič, Jaka Šuln, Matej Kunstek, Jan Rifelj, Katarina Jordan, Nastja Pavlič, Blaž Juršič, Tomaž Vodnik, Gašper Klobučar, Tjaša Zirkelbach, Klavdija Kranjc, Urban Kramar, Marko Remec, Martin Zaje, Franci Judež, Sašo Mikec, Alenka Turk, Matjaž Može, Dejan Brakočević, Sanja Mijajlovič, Gašper Beg, Kobe Gregor, Jan Gorjup, Jasna Štupar, Tanja Jerič, Sabina Kregar, Kristijan Kiseljak, Miha Štravs, Tomaž Virant, Stojan Jaklič, Franci Bastardi, Bojan Ilijanič, Mitja Cimermančič, Miha Hočevar, Rok Kovač, Katja Šeligo, Gašper Kostrevec, Andraž Kuralt, Ines Barbič, Blaž Opalk, Manca Zaletelj

Danska

V šolskem letu 2005/06 smo se dijaki sedaj 3.b razreda na pobudo profesorja angleščine Janeza Gorenca odločili, da skupaj izpeljemo projekt izmenjavo z učenci iz Danske, na Danskem in pri nas. Tako so nas marca leta 2006 obiskali danski dijaki, septembra pa smo jih obiskali mi.

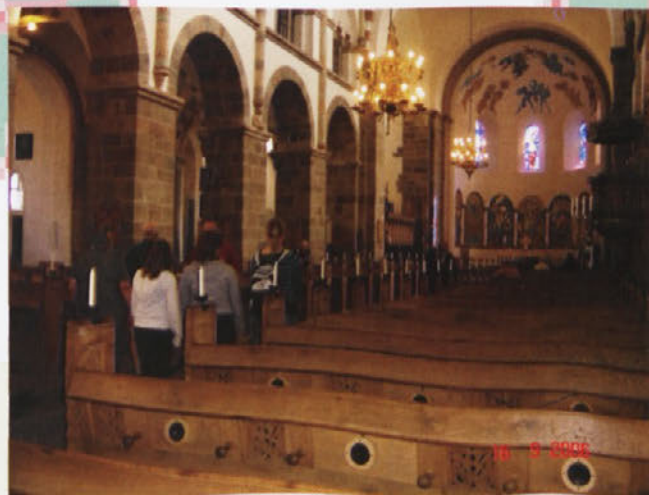
5. marca 2006 smo na železniški postaji v Novem mestu pričakali naše nove Danske prijatelje. Vsak izmed nas si je izbral svojega gosta za naslednje 3 dni. Naslednji dan smo jim dopoldne razkazali našo gimnazijo, udeležili pa so se tudi našega načina pouka. Popoldne

smo jih popeljali skozi Novo mesto, nad katerim so bili navdušeni, posebno nad nizkimi cenami. Zvečer smo se vrnili v šolo, kjer smo imeli spoznavni večer. Naslednji dan smo se odpeljali v Postojnsko jamo in se zabavali še ves dan. Zvečer je že nastopil čas za poslovilni večer. Skupaj z našimi Danskimi prijatelji smo se zabavali dolgo v noč. Zjutraj smo se odpravili v šolo, okoli 12 ure pa smo jih pospremili na železniško postajo v Novem mestu. Z nasmehom in lepimi spomini smo si izrekli nasvidenje do jeseni...

... in končno je prišel težko pričakovani 14. september. Šola se je ravnokar začela, mi pa smo se odpravljali na Dansko. Avtobus je odinil ob 8-ih zjutraj z vso našo prtljago, 21 dijakov ter dvema profesorjema proti Dunaju. Ko smo po dolgi, dolgi vožnji le prispeli, smo opravili vse potrebno za let proti Düsseldorfu. V Düsseldorfu smo prestopili na drugo letalo, ki je letelo proti glavnemu mestu Danske, Kopenhagnu. Tu smo prevzeli našo prtljago in se zopet vkrcali, tokrat na vožnjo z vlakom proti naši ciljni postaji, Koldingu. Ko smo se vsi srečni, da smo končno prišli na cilj izkrcali iz vlaka, smo zagledali znane obraze naših danskih prijateljev. Vsak izmed nas je odšel k Dancu, pri katerem je bival naslednje 3 dni.

Naslednji dan nas je zjutraj čakal obisk šole. Velika, enonadstropna šola z veliko telovadnico in še večjim igriščem je navdušila prav vse. Spremljali smo tudi šolsko uro pouka, ki pri njih traja 90 minut. Opazili smo kar nekaj razlik v šolskem sistemu Danske in Slovenije. Popoldne smo si ogledali Kolding.

Danci so nam pokazali grad in vrsto drugih zanimivosti. Po ogledu se nas je večina še malo razgledala, nato pa odpravila domov, kjer smo si malo odpočili, hitro uredili, kajti že nas je čakala prava danska pojedina na šoli. Naši vrstniki so za nas pripravili vrsto različnih danskih jedi, ki so nas navdušile. Tako smo šli spat s polnimi želodčki, zjutraj pa se zbudili, pripravljene na nov dan. Z avtobusom smo se peljali proti zahodni obali. Naredili smo postanek v mestu Ribe ter si ogledali njegove znamenitosti, nato pa je sledilo morje. Glede na to, da je v Sloveniji te dni, ki smo jih preživeli na Danskem deževalo, smo imeli zelo veliko srečo, saj je nam, vse dni preživete tam sijalo sonce. Danci so se celo kopali, mi pa smo uživali v razgledu ter bili navdušeni nad morjem, čisto vodo, kilometri mivkaste obale, sipinami, ... Ko smo se vrnili k svojim družinam smo večerjali, nato pa odpravili na midnight bowling (polnočno kegljanje) in se zadnji večer skupaj zabavali. Po kratki noči je sledilo slovo od danskih družin in povratno potovanje z vlakom v Copenhagen, kjer smo preživeli še dva dni. Tam smo se zabavali v parku Tivoli, si ogledali skoraj vse zanimivosti tega mesta, na koncu pa je sledilo tudi nakupovanje. V torek popoldne smo se vrnili nazaj v našo rodno deželo Slovenijo, kamor smo prispeli v sredo v zgodnjih jutranjih urah.

Danska nam bo vsem ostala v zelo lepem spominu, saj smo tam preživeli pet fantastičnih dni in naše možgančke za nekaj časa odklopili od šolskih obveznosti. Spoznali smo navade in način življenja danskih prebivalcev v manjšem mestu Kolding in glavnem mestu Kopenhagen. Vsem je bilo bolj všeč v Koldingu, saj ga obdaja narava, Kopenhagen pa je le mesto polno zgradb. Odšli smo z lepimi spomini in upanjem, da se še kdaj vrnemo v to prelepo deželo...

Alenka Turk

Njiam

INDIJSKA KUHINJA: CALZZONE IN RAJTA

Mami je nekaj časa hodila na tečaje indijske kuhinje v Krišna center v Ljubljano. Domača nedeljska kosila so nenadoma postala prava eksotična doživetja. Vse jedi so vegetarijanske, saj recepti ne vsebujejo niti mesa, niti jajc. Hindujski takšno hrano vsak dan pred obedom darujejo bogu Krišni, saj verjamejo, da je takšna posvečena jed imenovana prasada, ne samo materialna, ampak tudi duhovna hrana. Doma jedi ne darujemo, za šalo pa lahko kdaj poizkusite. S prijatelji enkrat smo, in zadeva se je končala kot res super žur. Več o tem si lahko preberete v knjigi Krišnova kuhinja, takšen pa je potek priprave jedi, ki jo je mami pripravila za nedeljsko kosilo:

CALZZONE:

(za 4 osebe, to je pribl.14 kalcon)

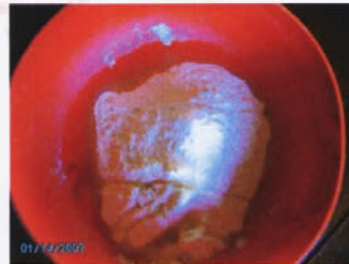
TESTO:

- 500 g moke
- 25 g kvasa
- 10 g soli
- 10 g sladkorja
- 35 ml olja
- 170 ml tople vode

POSTOPEK:

1. Predhodno si pripravimo mešanico iz nekaj od tople vode v katero nadrobimo kvas. Počakamo pribl. 5 minut.

2. V posodo damo moko, sol, olje, sladkor ter mešanico kvasa.

3. Premešamo in po potrebi dodajamo toplo vodo.

4. Zamesimo testo, ki ga pustimo vzhajati medtem ko pripravljamo nadev.

Copyright © 1986 Bhaktivedanta Pradyumana Chandra Das. All rights reserved.

NADEV:

- 500 g skute
- 2 žlici sladke koruze iz konzerve
- malo olivnega (ali navadnega) olja
- 1 sveža rdeča paprika
- sol po okusu
- 1 žlička asafetide (indijska začimba - tudi brez bo vrede)

POSTOPEK:

1. Na olju v kozici prepražimo na majhne koščke narezano papriko, ki smo ji dodali asafetido, če jo imamo.

2. Prepraženo papriko zmešamo s skuto in koruzo ter posolimo po okusu.

3. Testo razdelimo v kroglice.

4. Posamezno kroglico razvaljamo, nadevamo in rob potlačimo z vilico. Na koncu ocvremo.

RAJTA (jogurtova solata)

SESTAVINE:

- 0,5 l tekočega navadnega jogurta
- 1 kg kumar
- 1,5 pesti kokoseve moke
- sol
- 1 jedilna žlica kopra (začimba se kupi tudi pri nas)

POSTOPEK:

1. Kumare olupimo ter naribamo v posodo. Po občutku jih posolimo, kot za solato, ter jih nekaj časa pustimo, da spustijo vodo. nato jih ožamemo, ter odvečno tekočino odlijemo.

2. V posodi le še dobro premešamo odcejene kumare, skupaj z jogurtom, kokosom ter koprom. Še vedno lahko posolimo po okusu.

Najbolje je, če solato postrežemo v majhni skodelici.

DOBER TEK!

Maja Dobelšek

KAKO SE POČUTIMO NA GIMNAZIJI

Pričakovala sem precej več jamranja in pritoževanj. Dijakom je bilo vseč pozitivno vzdušje, večina pa si pouka brez napovedanega spraševanja niti ne predstavlja. Vsak dan poslušam kako se dijaki pritožujejo nad tem ali onim. Ko pa sem v kratkih intervjujih spraševala kaj jim konkretno ni všeč, pa je večina naštevala bolj ali manj banalne nevšečnosti, kot so zgodnje ure, preobuvanje v copate ter zateženost nekaterih profesorjev. Moje mnenje je, da če je to vse kar nas dijake moti na tej šoli, potem se sploh nimamo za kaj pritoževati.

Anja Hribar, Leja Murgelj, Andreja Lamut (Lama); 4.b

Kaj vam ni všeč na gimnaziji?

Da se moramo preobuvati.

In da imamo pouk tudi popoldne. Veliko se moramo učiti.

Kaj vam je pa všeč?

Napovedano spraševanje.

Profesorji so v redu. Eni ja eni ne. Šola je lepa.

Jerica Radež, Primož Podobnik, Katja Kajič, Anja Virc; 2.e

Kaj vam ni všeč na gimnaziji?

Mogoče nekateri profesorji in njihov način ocenjevanja.

Nekateri profesorji so precej zateženi in...

Nimajo pravega odnosa. Nekateri na razumejo da so bili tudi oni včasih mladi in so počeli iste stvari, kot jih sedaj počnemo mi, od nas pa pričakujejo nekaj popolnoma drugega.

Nekateri dijaki so preveč grebatorski. Pa ne iz našega razreda!

Kaj vam pa je všeč?

Sošolci.

Naš razred nam je ful všeč. Fantje (smeh), ki jih primanjkuje!

punce! (smeh)

Nekateri profesorji in napovedano spraševanje.

Kakšno je vaše mnenje o napovedanem spraševanju?

Cool je. Brez tega bi bilo ful težje in bi bili zelo obremenjeni. Verjetno bi imeli slabše rezultate.

Ful ti olajša stvari.

Kakšno mislite da je mnenje profesorjev o napovedanem spraševanju?

Nekateri so proti temu.

Ja, zelo proti!

Zdi se jim, da oni niso imeli takšnih možnosti in vse gledajo iz tega vidika, v resnici pa je to pozitivna stvar, ker ne moreš biti vsako uro pri vsakem predmetu sproti pripravljen. Napovedan način je bolj pravičen.

Po mojem se tudi profesor boljše počuti če ti da lepo oceno, kot pa če ti pribije šut. Kakor kateri.

Moraš pa upoštevati, da če si napovedan boš potem res vprašan.

Eni to izkoriščajo, ker se potem opravičujejo.

3.d

Kaj vam je všeč na gimnaziji?

Frej ure, ker jih drugje ni.

Športna vzgoja je v redu.

Imamo dobrega razrednika.

Pa da ni veliko ukorov.

Napovedano spraševanje. – To je itak samoumnevno.

Kakšno je na splošno vaše mnenje o napovedanem spraševanju.?

Dobr je.

Po mojem ni neke bistvene razlike, razn da bi nam več časa vzelo, če ga ne bi bilo.

Nismo živčni in manj špricamo, vsaj kar se spraševanja tiče.

Kaj vam pa ni všeč na gimnaziji?

Da moramo imeti copate.

Odnosi določenih profesorjev do dijakov.

Nekateri profesorji so maščevalni.

Urška Sajko 2.e

Kaj ti je všeč na Gimnaziji?

Nč.

Kaj pa ti ni všeč na gimnaziji?

Vse. (smeh)

Kakšno je tvoje mnenje o napovedanem spraševanju?

Super!!!

Vesna Zupančič, Veronika Jelenc; 4.k

Kaj vama je všeč na gimnaziji?

Dobro je, ko je je konec.

Knjižnica mi je všeč. In glasba med odmori.

Kaj vama pa ni všeč?

Da se pouk začne že ob sedmih zjutraj.

Pa da imamo ob petkih pouk do dveh, ob četrkih pa do šestih. Nekateri profesorji so čudni.

Premalo je informiranosti. Zadnji trenutek zveš o čem se vse gre. Ali pa to zveš šele po tem ko se je vse že zgodilo.

Kakšno je vajino mnenje o napovedanem spraševanju?

Zelo mi je všeč, da se imaš čas pripraviti in da si lahko zorganiziraš stvari.

Jana Hosta, profesorica psihologije

Kaj vam je všeč na gimnaziji?

Najraje imam delo z dijaki, saj se mi zdi, da se v vsakem razredu odvija svoja zgodba in dinamika odnosov.

Kaj vam pa ni všeč na gimnaziji?

Največja ovira mi je to, da vsako leto zamenjam veliko dijakov in se mi zdi da potrebujem celo leto, da vzpostavim odnos, ki se potem zamenja. Zdi se mi, da bi bilo bistveno drugače, če bi lahko šla z generacijo skozi vsa štiri leta. Potem bi lahko delali tudi na osebnem odnosu, tako pa smo prodajalci znanja.

Kakšno je vaše mnenje o napovedanem spraševanju?

Sama sem naklonjena napovedanemu spraševanju, je pa dejstvo, da to povečuje kampanjsko učenje in bi verjetno morali imeti druge mehanizme za utrjevanje znanja. Znanje je veliko bolj kvalitetno, če je utrjeno in verjetno ni edina možnost prisila z oceno.

Maja Janškovec in Maja Antončič; 4.f

Kaj vama je všeč na Gimnaziji?

Všeč so mi dijaki, ker so civilizirani in prijazni ter si pomagajo med seboj. Tudi profesorji so uredi. Če pokažeš zanimanje ti bo vsak pomagal. Celotno vzdušje na šoli je prijetno.

Meni je všeč, da iz gimnazije prideš s splošnimi nazori in razgledanostjo.

Kaj vama pa ni všeč?

Meni ni všeč da se kakšen profesor, zato ker ima slab dan, ali pa težave z drugimi razredi, znaša potem nad nami. Zdi se mi tudi, da je na gimnaziji precej težko priti do izraza, ker ni prave spodbude s strani profesorjev, da bi dijaki, ki so dobri na določenih področjih pokazali svoje sposobnosti.

Nekateri profesorji nimajo človeškega odnosa. Lahko bi pokazali več razumevanja in več sočutja. To seveda ne govorim za vse. Eni so ful vredni. Veliko se je treba učiti, vendar smo si to izbrali sami.

Kakšno je vajino mnenje o napovedanem spraševanju?

Meni se ne zdi zelo drugače kokor je bilo že prej. Pri tistih profesorjih, ki so spraševali smo se že takrat napovedali, da smo se lahko naučili preden smo bili vprašani. Sicer mogoče zaradi tega res ne delaš sproti in se naučiš le takrat ko je treba. Vendar se je na gimnaziji praktično nemogoče učiti sproti, ker je toliko predmetov.

Manj si pod stresom in bolj si sproščen. Lažje si razporediš delo.

Miha Žgajnar, Mitja Kukman, Miha Brgač; 3.k

Kaj vam je všeč na gimnaziji?

Punce.

Določeni profesorji.

Mislím da ima gimnazija neko dušo, na katero smo malonavezani.

Ker je že tako stara. Ko stopiš vanjo te zadene sfera antičnosti, znanja in kar ne moreš ven. (smeh) Zasvoji te in hodiš v njo štiri leta, dokler... (smeh)

Kaj vam ni všeč na gimnaziji?

Nekateri profesorji.

Zoprno je, da bomo imeli klasični oddelki v četrtem letniku več predmetov od ostalih oddelkov.

Sam si si izbral. (smeh)

Vaše mnenje o napovedanem spraševanju?

Zakon. Če ga ne bi bilo, bi bile ocene nižje.

Se strinjam.

Robert Šupe, profesor geografije

Kaj vam je všeč na gimnaziji?

Na gimnaziji mi je všeč vzdušje, všeč mi je kultura naše šole, mislim da smo zelo prijeten kolektiv, v katerem se dobro počutim.

Kaj vam pa ni všeč na gimnaziji?

Težko bi našel karkoli, kar mi ne bi bilo všeč.

Super!

Kakšno je vaše mnenje o napovedanem spraševanju?

Podpiram napovedano spraševanje, ker mislim da se lahko dijaki na ta način bolje naučijo in pripravijo, kot pa če dejansko ne vedo kdaj bodo vprašani. Če vedo da bodo vprašani, se lahko bolj natančno naučijo.

Tamara Sušnik, 4.c

Kaj ti je všeč na gimnaziji?

Odmori, malca...

Kaj pa ti ni všeč?

Določeni profesorji imajo zelo neprofesionalen odnos do dijakov in se ne držijo pravilnika, ki ga prikrojijo po svoje, delajo razlike med dijaki. Malica je predraga. (smeh)

Kakšno je tvoje mnenje o napovedanem spraševanju?

Zelo dobro, vsaj za tiste, ki se ga držijo. Ker se je lažje dobro pripraviti za en predmet, kakor pa vsak dan biti pripravljen za sedem predmetov, ki jih imaš na urniku. Itak pa nisi.

Vid Turk; 3.š

Kaj ti je všeč na gimnaziji?

Najbolj? Avtomat za kavo in profesor Šupe.

Kaj ti pa ni všeč?

Telovadnica je poden.

Kakšno je tvoje mnenje o napovedanem spraševanju?

To je v redu, ampak sedaj ga imajo že tako vsi.

Matija Avbar; 1.k

Kaj ti je všeč na gimnaziji?

Da imamo napovedano spraševanje, da imamo trgovinico v kateri si lahko kupimo kaj za popit ali pa za pojedst.

Kaj ti pa ni všeč na gimnaziji?

Skoraj nič, razen tega, da imamo precej pouka.

Kakšno je tvoje mnenje o napovedanem spraševanju?

V redu je, dokler se ga profesorji držijo.

Ali so ga že kdaj prekršili?

Ja.

Maja Dobelšek

Nato je bilo vse tiho in mirno...

Bilo je v tem tisočletju. Človek je hotel živali odvzeti nagon.

Za trenutek se je ustavil na robu gozda, morda lučaj od doma. Za sabo je vlekel kos strgane verige, ravno tako dolga je bila, da mu je udarjala po zadnjih nogah. Vseeno se je pognal naprej po gozdu. Na vrhu se je svetil izhod, svetloba se je iz koraka v korak krepila, zrak je vse bolj dišal po njej. Pritekel je na vrh, skočil iz objema dreves in jo zagledal na koncu travnika. Zaradi nje je že tolikokrat zbežal od doma s strgano verigo za sabo. V tistem trenutku je nekaj zašumelo za njim. Kot vkopan je obstal pred robustno postavo svojega človeka. Videl je nepopisno jezo v divjih očeh nad sabo. Videl je to jezo in se ustrašil. Zakaj? Kaj je naredil, da bi si zaslužil ta pogled? Padla je kapljica potu iz človekovega obraza in dvignila se je roka. Neznosna sila ga je vrgla na tla, pred očmi se je meglila slika, slika nje, ki ga je čakala na drugi strani travnika. Nato je bilo vse tiho in mirno...

»Na slepo je posegel človek v neznano življenje in je bil ubijalec.«

Umril je po mesecu in pol bivanja v zavetišču. Izgubil je nogo, poškodbe so bile hude, čeprav je čudežno hitro okreval. Ni bil vajen ne roke, ki bi mu pogladila dlako, niti prijazne besede ali pogleda, vse to ga je begalo. Ni maral briket, raje bi ostal pri krompirju. Bil je drugačen od drugih, ljudje se ob njegovem pesjaku niso ustavljali, saj jim je bil pogled na psa brez noge neprijeten. Ljudje izbiramo ovitek, vsebina ni pomembna. Ležal je v najtemnejšem kotu pesjaka in čakal. Ko je mimo prišel človek, so se mu zasvetile oči, iz njih je zažarelo upanje. In te oči so gorele od veselja, ko je prišel prav poseben dan. Prišli so k njemu in ga odvedli v belo sobo. Ni se upiral, ko so ga posedli na mizo. Prepustil se je mehkim rokam, da so ga božale. V velikih črnih očeh, prežganih od upanja, se je zasvetila injekcija. Niti trznil ni. Velike črne oči so se zaprle.

In daleč na koncu travnika se je meglila njena slika.

Matic Kastelec

Tega sem se naučila

Sedim in spet razmišljam o vonju morja, moji zlati, dišeči koži. Kje je že bilo to? Ah, v mojih fantazijah. Neskončnih romantičnih zgodbah, žametnih kopelih, ljubečih vrtnicah, nežnih dotikih. Iščem biserne oči. Živim v svetu, ki je enak normalnemu, vendar je drugačen. Živim v drami. V zgodbi, ki je močnejša, bolj čuteča, bolj doživeta od običajnega vsakdanjika. TEGA SEM SE NAUČILA. Moj um in moje srce mi ne dasta miru, zato je potreba po vznemirjenju vedno premagala meje normalnosti. Sili me v sanjsko doživljanje, ki visi nad breznom hrepenenja. Dovolj. Ne prenesem zavlačevanja. Ponesi me v ost mojega telesa, da se odtrgam od kolektivnega uma, ki te uči živeti. Zaspim...

Tri tisoč zvezd se mi smeji v obraz, luna me vabi na njene plesne odre. Glasba je magična naslada občutkov, ki prihajajo iz telesa. Rodi se iz gibov poželenja, vztrajanja. Popolna sem, seksi sem, devica sem, dragulji me imajo radi. Ne morem se premagati. Beat je prevzel oblast. Plešem na lunini biserni površini. Svetloba utripa, iz zvezd dežujejo drobni, rdeči svetlobni žarki. Plešem, sopem, evforično se zvijam tako, kakor si na zemlji nikdar nebi drznila. Zate plešem luna. Zvezde mi šepetajo. Pravijo, da imaš nekaj zame. A svarim te! Dokler bom sama, bo moja ljubezen najvišja. Kar ostane je lahko le še kaljenje popolnosti. Zdaj je čas popolnosti. Ne more biti lepše. Ne poskušaj me zavesti! Nočem tvojih bisero! Biserne oči naj mi bodo tuje!! Še, še, samo še tri minutke. Res samo še malo. Jutranje poležavanje v postelji me je vedno navdajalo z občutkom bogastva. Nedolžno zavlačevanje, se sprevrže v grešno početje. Ne, ne prenesem tega občutka zamujanja na nekaj, kar bi se lahko zgodilo. Ogledalo! Zjutraj si rada ogledujem lupino svoje duše. Nisem ravno fenomen. Realno pa niti ne izgledam slabo. Bolj kot sama podoba me zadovoljijo seksi ustnice, ki so zjutraj vse nabrekle ter prepotena svetleča koža na licih in čelu. Rada se počutim seksi. Kje sem že bila. Zavrtim si cedejko, nežni ritmi, pol urice si še lahko vzamem zase. Potem bom spet ista stara Majči. Dan je obetajoč. Imam mlajšega bratca, ki mi zjutraj skuha kavo. Ljubim ga. Objamem ga, poslušam ga, pa čeprav mi pogovori o računalniških trikkih in fizikalnih pojavih zjutraj ne teknejo najbolje. Saj vem, ko bo velik, bo drugega pogleda vreden modelček. Všeč so mu prijazna, nežna, urejena dekleta z dolgimi gladkimi lasmi. Ta odkritosrčen, bister, razumen pogled me razneži: »Ponosna sem nate!« Danes govorim v imenu ljubezni. Do kavarne hodim dvajset minut. Všeč sem si, všeč so mi tudi vsi, ki jih srečam na poti. Ljudje. Kako dragocena bitja. Srečna sem ob misli, da me najbolj dragocena bitja prav ta trenutek čakajo v kavarni. Nihče ni tam po naključju. Nihče ne dvomi o pristnosti tega kar imamo. Ko smo skupaj, smo vse. Moje

bejbe spet izgledajo super, kot ponavadi. Iz lične skodelice srkam nesladkano belo kavo. Nežna grenkoba poudari sladkost trenutka v katerem se odpirajo srca. Obred druženja pri kavi ima večji pomen kot le čvekanje. Evforično sproščanje pritiska, ki so ga povzročili žgoči, sladki, posmehljivi ali pa skrivnostni pripetljaji. Vroča sobotna noč, plehke pripombe, spletke, da te boli glava.

A ne pri nas, ne, nič spletk, nič zahrbtnosti. Vem da šokiram, vendar vem tudi, da bo vse v redu. Ni pomembno kako se smejiš, kako govoriš; kaj si počel v petek zvečer, s kom si bil in kaj si rekel. To je naša subkultura. Ko se noč odvija, je dovoljeno vse. In naslednji dan se od tebe pričakuje zadovoljstvo. Nič obžalovanj, nič sramu, nič kar bi kogarkoli lahko kako motilo. Bodi srečen, imel si se lepo, največ kar lahko narediš danes je, da se imaš ob ponovnem srečanju še lepše. Všeč mi je nenavadna normalnost mojih prijateljev.

Včasih me prav presenetijo s svojim naravnim sprejemanjem, treznim razumevanjem, odkritosrčnim zavzemanjem za malenkosti, ki posamezniku v tistem trenutku pomenijo svet. Spet me prevzema. Preveč razmišljam. Srce se mi napihuje, širi se kot balon poln vročega zraka, od znotraj me žgečkajo zlati kreguljčki, kmalu bo moje srce zavzelo celoten prostor. Oči postanejo zaspane, nasmešek blaženosti.

»Glej to! Glej kako se smeji. Kot da bi pojedla cucker.« Taja. Njene velike intuitivne mačje oči so zaznale mojo odsotnost. »Nič. Prav prikupna se mi zdiš, kadar govoriš o Timu.« Odgovorila mi je s simpatičnim zvenkim smehom in z RAHLO PRIPRTIMI ISKRIVIMI OČMI.

Maja Dobelšek

Šepet listov v poznem popoldnevu...

Ta pot bo prava, tokrat se ne izgubim. Ne nehajo se. Trajajo in trajajo in se nadaljujejo in spet trajajo. Poti. Čudne, a ravno prave mešanice vseh smeri, ki se prilagajajo trenutku; trenutkom sreče, žalosti, navdiha ali ljubezni.

Ti praviš, da poznaš pravo pot? Ti, ki sem te reševal iz prepadov in globeli, sedaj trdiš, da ti je pot poznana, znana, da sedaj dihaš z njo ali morda za njo? Ne verjamem. Poslušaj. Slišiš? Stojiva pred prepadom sreče in tista pesem, ki diha težek zrak globeli, tista melodija, ki od sten odmeva v zaljubljeni eho in naju vabi v svetlo globel. Jo slišiš, torej si upaš? Korak naprej in pot za nama izgine, se potopi v težko temo zimskih večerov. Kako naj ti verjamem, da tudi tam spodaj na naju ne čakajo temačni obrisi, ki nama pijejo življenjske sokove ne na najino, temveč na lastno zdravje? Da to ni le še eno križišče z tisoč cestami, a le eno, usodno rešitvijo, ki naju spremlja že od prvega diha. Ti praviš, da si pripravljena na večnost, podajaš mi roko kakor otrok, ki potrebuje vodenje, neko močnejšo oporo, morda podobo, ki ga usmerja v pravo pot; a jaz ... Slišiš? Nekaj drugega šepete v zraku, nekaj lepšega, ki umira v popolnosti oranžnih barv poznega popoldneva. To ni prav. Šepet, ki naju vabi stran; ga slišiš? Tisočeri glasov, ki naju kličejo; pogledj, podobe na obzorju, nepoznani ljudje, ki rosnih lic pogledujejo proti nama, proti nebu, norijo in kričijo v objemu večerne zarje. Kakor šepet uvelih listov. Oprosti, ne morem s tabo, ne morem naprej. Prosim, ostani tukaj; naslednji korak te pogubi. Ne spuščaj moje roke, ne poslavljaj se, prosim...

Ostal sem tukaj; ta korak, ta pot ni bila namenjena meni. Slišal sem šepeta ti liste, a ti ... ti si se izgubila, videl sem tvoj obris, ko si kričala, a bilo je prepozno. Tudi ti si to vedela, a nisi verjela. Od vsega, kar premore ta naš majhen svet, so pomembne le poti in občasen šepet listov, ki nas strezni ter kdaj tudi ...

Peter Zajc

BILA STA DA GNŌBA

BILA STA DA GNŌBA

DEJ MI
POREJ GNŌ
PNOI!
K GA RJEI!
OKEJ

POL GA BOMO
PA MOGL IT
POKANT.

ZMANKAL GA
JE! O DREK!

IN TAKO STA ŠLA PO PIVO V TRGOMNO...

EJ, POGLEJ
KEDA HUDA
GNŌB INJA!

JA, PA
RAJŠ POGLEJ
TE ČEJE

IN TAKO STA NAVEZALA STIK...

1 ŽIVJO, MIDA
SVA DVA
GNŌBA...
2 A GREŠ
MOSŌČE NA
KAKŠNO
TAVO?

3 NE PIJEM
KAVE,
SAMO ŠADNI ČAJ

4 AJJA! POL PA NE
KAJ PA KEJ RADA
DELAŠ?

JA, JA, JA,
PIVOOOO!

NE HVALA!
PIJEM SAMO
SOJINO MLEKO,
SEH NAMBEL
VEGETERJANKA
IN ŽIVIN ŽIRAVO

5 POL PA NA
PIVO?

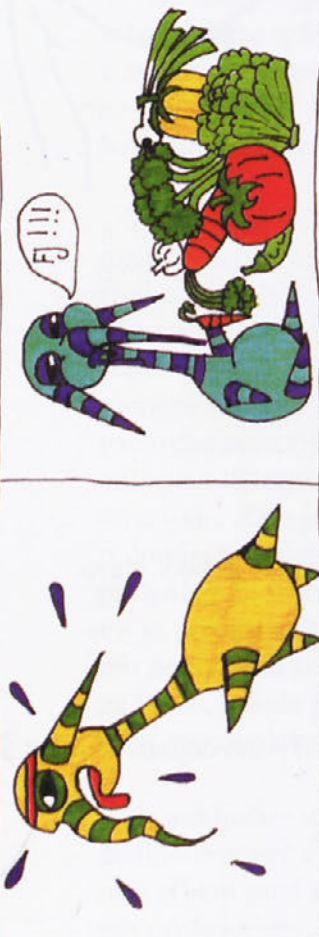
HODIM NA
SPREHODE
IN BEREM
KNIJICE.
KAJ PA
MIDA RADA
POGNETA

MEN JE SLABO
ZATO RADI: PIVO,
HAMBURGER, PICO
PA MNO

IN TAKO STA SE ODLOČILA DA BOSTA POROČNOMA SPREHVNILA NAČIN ŽIVLJENJA

KONG

NARISALA IN NARICALA: Urška Smjiko

Profesorske cvetke

prof. Tomas (inf)

- »Mi ne rabmo znat hiter tipkat. To se učijo uni dol na ekonomski. Vi jim boste itak narekoval.«
- »Profesor, ta računalnik ne dela!« »Ja, stvari mnogo bolje delujejo, ko so priklopljene na elektriko.«
- »Profesor, že 3 ure sedimo v računalnici, gremo lahko mal ven? Rabmo svež zrak!« »Svež zrak, ja! Vam pljuča 3 ure brez čika ne zdržijo!«
- »Profesor, grem lahko na WC?« »Kaj, a nucaš prevoz?«
- »Tukaj imate trojko, pa si jo pravično razdelite«

prof. Ban (mat)

- »Masa ni vektorska količina! Ne mormo rečt, Ban ma pa 130 kil, desno...«
- »Profesor, grem lahko na stranišče?« »Ja, pa naj se dobro izteče.«
- »Če boš pa ti 5 dobil, sm pa jaz kremšnita!«
- »Profesor, vi pa sigurno radi pojete.« »Ko sem trezen ne!« (Čez pet minut smo že peli.)
- »Tisti, ki vam je dal pa to domačo nalogo je pa prasec.«

prof. Sadek (lat, zgo)

- »Grki so prov lušni.«
- »Sej je blo čist vseen, če te je rodil faraon al pa kmet.«
- »Jaz sem riba.«
- »Kiklop je pojedel par Grčičev za zajtrk.«

prof. Štih (zgo)

- (blok ura, začetek odmora) »Nadaljujemo po oglasih.«
- »Pod šolo je državna zakladnica.....ne, v bistvu ne več, sm jo že izpraznu.«

prof. Kostić (šv)

- »Dotakni se prstov na peti!«
- »Trampolin je elastičen!«

prof. Sladoljev (fiz)

- »Toplotne prevodnike lahko vežemo zaporedno ali serijski«
- »Kdo je reditelj?« »Jaz!« »Ajde mali, nek ima tvoje življenje neki smisel!« in mu vrže gobo v glavo.
- Zakon dreka: Če se dvakrat oddaljiš, smrdi štirikrat manj.

prof. Marinka Kovač (kem)

- »Telesu, ki ni naelektreno pravimo...? (čaka na odgovor, pa noben ne odgovori...) ...no dejmo, tako kot Švica in Avstrija...
VSI: Nevtralno...

Kolumna

WE WANT THE WORLD AND WE WANT IT NOW

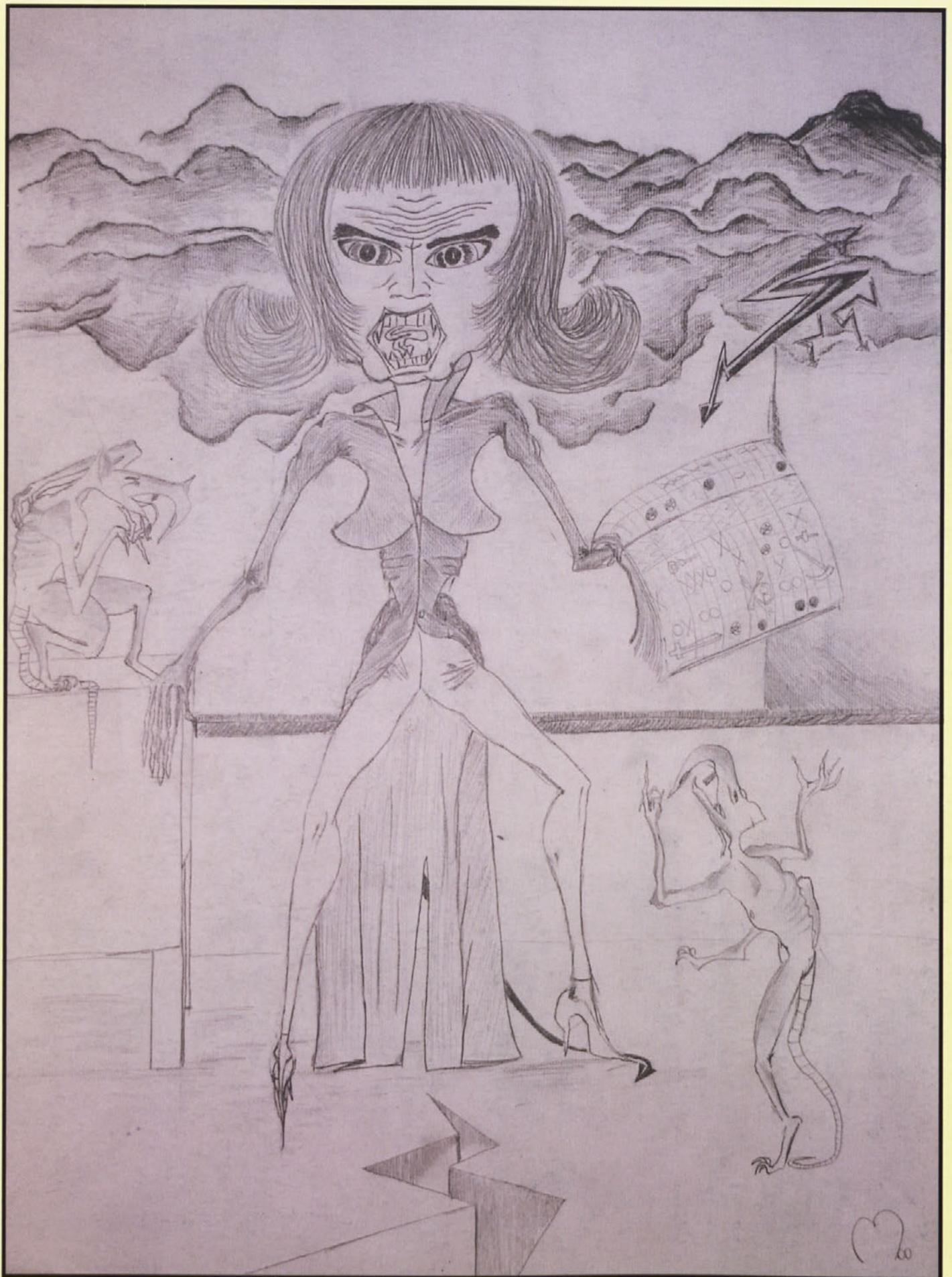
"Mislim, da so najbolj pomembne najvišje in najnižje točke. Mogoče skrajnosti. Vse kar je vmes, je pač nekje vmes. Hočem svobodo, hočem možnost, da lahko vse preizkusim. Hočem reči, da hočem vse vsaj enkrat doživeti." Znale besede znanega pesnika. Za nekatere se je staro leto končalo v najvišji točki. In potem se rado zgodi, da se v novo leto zbudiš na malce nižji, seveda posledično zaradi velikega praznovanja. Hja, dobra fešta se kaže v naslednjem jutru. In ja, Morrisonove besede včasih pridejo prav, pa vendar ne držijo v celoti... O tem sem razmišljala celo jutro (oz. dopoldan) novega leta, ko sem se raztegovala po postelji in so starši milostno potlačili željo po pridigi. Da naj ovržem njegovo teorijo. Kot prvič, najbrž ni dobro brezglavo slediti besedam človeka, ki je umrl pri sedemindvajsetih. Drugič pa, kaj bi se zgodilo z vsemi nami, če bi zajemali življenje s prepolno žlico? Po mojem bi dokaj kmalu imeli telovadbo v dvorani Marof, ker bi zmanjkalo časa za pomembne stvari. Resnica, ali ne? Zato pa sledi naslednja trditev in sicer, da smo gimnazijci, za druge pač ne vem, dobro podkovani v ujemanju tiste Dedalove zlate sredine. Lovimo vmesno črto med zabavo, šolo in vsemi ostalimi problemi. Kar pa ne pomeni, da je tu potrebno kakšno kategoriziranje.

Predpraznično vzdušje. Bazar, novoletni koncert in vsesplošno pričakovani petek, ko se vsepovsod po mestu odvijajo aktivnosti v katerih lahko sodeluje nadebudni gimnazijec. To je čas, ko skoraj nihče več ne misli na pouk ampak samo še čakaš na tisti dan. Najprej z razredom, nato pa se ti odpre spekter različnih možnosti za zabavo. In to sploh še ni vse. Ker smo bili v letošnjem šolskem letu blagoslovljeni z dvema semestroma, na ta lepi čas ni bilo konca konference, tako da skoraj nič več ne stoji med zabavo željnim gimnazijcem in utrujajočimi prazničnimi počitnicami. Niti izpisek iz redovalnice.

Strinjam se sama s sabo ko napišem, da se obdobje pred novim letom ne bi smelo imenovati počitnice. Ker to niso. Ne vem, če poznam koga, ki bi se pretirano relaksiral med počitnicami, še posebej pa ne med prazničnimi, ko moraš najprej praznovati eno, potem drugo. Najprej s starši, nato s prijatelji. Vse to se spodobi in je super. Ampak komu se potem sploh da v šolo, utrujeni in brez volje. Ko te dohiti moralni maček in imaš vsega vrh glave potem pa še dan pred šolo učenje, ker je pač treba ponavljat matematiko. In to dva dni po najhujšem in najdaljšem žuru (če odštejem tistega na morju, ki se ga itak nihče ne spomni, oziroma se ga pač ne omenja)... Zato je, milo rečeno, teden po novem letu, gledano s šolske perspektive, polomija v malem. Razen, če te na hodniku ne zasači nekdo, ki si mu v trenutku praznične zamaknjenosti pozabil poslati sms z vsebino nekaj na srečno. Potem je večja polomija, ker te ujame še občutek krivde. Zato se eden izmed mojih vsakoletnih novoletnih sklepov, poleg večnega »nič več čokolade« in malo »več zanimanja za šolo«, znajde tudi ne bom več pošiljala voščilnih sms-ov. Pa tudi, da je to zadnji seznam novoletnih sklepov.

Da zaključim in razodanem bistvo, ki ga moramo imeti pred očmi to leto: vsi si želimo čim več ali pa vsaj pravičen del sveta zase in to bomo dosegli samo z jasnim ciljem pred sabo, trdno voljo in velikodušno pomočjo naših dobrih, optimističnih profesorjev.

Tjaša Majerle

Spomin na prvi letnik: Maja Dobelšek